

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)
z 9. decembra 2004*

Vo veci C-123/03 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora,
podané 19. marca 2003,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: K. Wiedner, splnomocnený
zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ďalším účastníkom konania je:

Grencore Group plc, so sídlom v Dubline (Írsko), v zastúpení: A. Böhlke,
Rechtsanwalt,

* Jazyk konania: angličtina.

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia C. Gulmann (spravodajca), J.-P. Puissochet, N. Colneric a J. N. Cunha Rodrigues,

generálny advokát: F. G. Jacobs,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 1. apríla 2004,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 6. mája 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním Komisia Európskych spoločností navrhuje zrušenie uznesenia Súdu prvého stupňa Európskych spoločností zo 7. januára 2003, Grencore Group/Komisia (T-135/02, zatiaľ neuvverejnené v Zbierke, ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým bola vyhlásená žaloba o neplatnosť podaná Grencore Group plc (ďalej len „Grencore“) proti listu Komisie z 11. februára 2002 za prípustnú.

Skutkový stav vo veci samej

- 2 Rozhodnutím 97/624/ES zo 14. mája 1997 o konaní podľa článku 86 Zmluvy ES (IV/34.621, 35.059/F-3 — Irish Sugar plc) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 258, s. 1), Komisia uložila Irish Sugar plc (ďalej len „Irish Sugar“), dcérskej spoločnosti Greencore, pokutu vo výške 8 800 000 ECU. Irish Sugar zaplatil túto pokutu 22. augusta 1997.
- 3 Irish Sugar podal 4. augusta 1997 proti tomuto rozhodnutiu žalobu o neplatnosť na Súd prvého stupňa.
- 4 Súd prvého stupňa rozsudkom zo 7. októbra 1999, Irish Sugar/Komisia (T-228/97, Zb. s. II-2969), znížil výšku tejto pokuty na 7 883 326 eur, pričom v zostávajúcej časti žalobu zamietol.
- 5 Zo žaloby Greencore Group, predloženej Súdu prvého stupňa (vec T-135/02) vyplýva, že v priebehu októbra 1999 sa úradník Komisie telefonicky spojil s advokátom spoločnosti Irish Sugar, ktorý bol rovnako advokátom spoločnosti Greencore, aby pripravil vrátenie zrušenej časti pokuty. Podľa Greencore sa počas tohto telefonického rozhovoru mala z iniciatívy advokáta spoločnosti Irish Sugar predostrieť otázka úrokov z vrátenej sumy, pričom bolo málo pravdepodobné, že by Komisia zaplatila úroky zo sumy, ktorú dlhovala spoločnosti, keďže doposiaľ ich nikdy neuhrádzala.

- 6 Grencore uznal, že advokát spoločnosti Irish Sugar, ako aj úradník Komisie si boli vedomí skutočnosti, že otázka, či Komisia bola povinná pri vrátení istiny zaplatiť aj úroky, bola v tom čase predmetom prebiehajúceho sporu pred Súdom prvého stupňa vo veci Corus UK/Komisia (rozsudok z 10. októbra 2001, T-171/99, Zb. s. II-2967).

- 7 Advokát spoločnosti Grencore ju 26. októbra 1999 informoval o telefonickom rozhovore s úradníkom Komisie, ktorý považoval za málo pravdepodobné, že Komisia zaplatí úroky a o podanej žalobe v už citovanej veci Corus UK/Komisia. Okrem iného odporučil nevzdať sa práva na úroky a výslovne žiadať ich úhradu.

- 8 Faxom z 27. októbra 1999 Grencore oznámil Komisii podrobné informácie o bankovom účte Irish Sugar, na ktorý sa má poukázať v zmysle už citovaného rozsudku Irish Sugar/Komisia dlhovaná istina vo výške 916 674 eur. Rovnako požiadal Komisiu o toto: „taktiež vás žiadame, aby ste nám potvrdili, že zaplatíte úroky z vrátenej sumy za obdobie od vykonania platby spoločnosťou Irish Sugar plc v prospech Komisie až do dátumu jej vrátenia. Žiadame vás, aby ste nám oznámili výšku úrokov“.

- 9 Komisia previedla 4. januára 2000 na účet Irish Sugar sumu 916 674 eur, ale bez úrokov.

- 10 Grencore vo svojej žalobe pred Súdom prvého stupňa uznal, že platba vykonaná Komisiou 4. januára 2000 bola jedinou odpoveďou na fax z 27. októbra 1999 a že následne sa nedomáhal odpovede na otázku o úrokoch, pretože uprednostnil vyčkať na výsledok konania v už citovanej veci Corus UK/Komisia skôr, ako sa v tomto ohľade znova obráti na Komisiu.
- 11 V bode 53 už citovaného rozsudku Corus UK/Komisia Súd prvého stupňa rozhodol, že ak sa rozsudkom zruší alebo zníži pokuta uložená podniku za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže zakotvených v Zmluve ES, je Komisia povinná vrátiť nielen istinu neprávom zaplatenej pokuty, ale aj úroky z omeškania z tejto istiny.
- 12 Doporučeným listom z 1. novembra 2001, odvolajúc sa na uvedený rozsudok, Grencore požiadal Komisiu, aby zaplatila Irish Sugar sumu 154 892 eur rovnajúcu sa úroku vo výške 7,13 % z istiny 916 674 eur za obdobie od 22. augusta 1997 do 4. januára 2000.
- 13 Komisia odpovedala listom z 11. februára 2002, že „platba istiny bez úrokov vykonaná 4. januára 2000 predstavuje odmietnutie Komisie zaplatiť úroky“ a že tým, že spoločnosť Grencore nenapadla „toto rozhodnutie nezaplatiť úroky do dvoch mesiacov stanovených v článku 230 ES“ a tým, „že sa rozhodla vyčkať na výsledok sporu vo veci ‚Corus‘ pred vrátením sa k tejto otázke“, spoločnosť Grencore „už nemá právo sa odvolať [na uvedený rozsudok] po tom, čo pôvodne súhlasila s platbou istiny bez úrokov.“

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnuté uznesenie

- 14 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. apríla 2002, Greencore podal žalobu, v ktorej navrhol, aby súd zrušil list z 11. februára 2002 a zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

- 15 Samostatným podaním Komisia vzniesla námietku neprípustnosti podľa článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa a navrhla, aby súd zamietol žalobu ako zjavne neprípustnú a zaviazal Greencore na náhradu trov konania.

- 16 Vo svojom vyjadrení pred Súdom prvého stupňa Komisia spochybnila, že list z 11. februára 2002 je aktom, ktorý možno napadnúť žalobou o neplatnosť, pretože v žiadnom prípade nemenil právne postavenie Greencore, keďže Komisia už predtým odmietla zaplatiť úroky.

- 17 Komisia v tomto ohľade zdôraznila, že Greencore jej na to, aby vrátila preplatok, poskytol faxom z 27. októbra 1999 informácie týkajúce sa jeho bankového účtu a požiadal ju o potvrdenie, že mu zaplatí úroky, pričom rozhodnutie Komisie uhradiť istinu bez úrokov bolo rozhodnutím o ich nepriznaní, ktoré Greencore nenapadol v lehotách stanovených v článku 230 ES.

18 List z 11. februára 2002 nemal podľa Komisie povahu rozhodnutia, ale len informoval Grencore, že otázku úrokov už nemôže znova prejednávať po tom, čo iný podnik po napadnutí odmietnutia Komisie zaplatiť úroky bol v spore pred Súdom prvého stupňa úspešný, lebo Grencore nenapadol skoršie rozhodnutie o odmietnutí priznať úroky, pričom Komisia s takýmto rozhodnutím súhlasila.

19 V tomto konaní, v bode 14 napadnutého uznesenia, Súd prvého stupňa posúdil, že zo znenia listu z 11. februára 2002 vyplýva, že nie je len informatívnym, ale je v ňom vyjadrené odmietnutie Komisie zaplatiť úroky z omeškania, o ktoré žiadal Grencore v prospech svojej dcérskej spoločnosti, pričom toto odmietnutie je odôvodnené tým, že Grencore mal stratiť svoje právo, keďže v tomto smere nepredniesol námietky počas vrátenia istiny pokuty uskutočneného 4. januára 2000.

20 V bode 15 tohto uznesenia sa Súd prvého stupňa odvolal na rozsudok Súdneho dvora z 26. mája 1982, Nemecko/Komisia (44/81, Zb. s. 1855, bod 6), v ktorom zdôraznil, že „Súdny dvor rozhodol, že pokiaľ inštitúcia odmieta uhradiť platbu tým, že spochybňuje predchádzajúci záväzok alebo popiera jeho existenciu, dopúšťa sa konania, ktoré z právneho hľadiska môže byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES. Ak takáto žaloba vedie k zrušeniu rozhodnutia o odmietnutí uhradiť platbu, žalobcovo právo je preukázané a dotknutá inštitúcia bude musieť zabezpečiť výkon tejto nezákonne odmietnutej platby. Ak by inštitúcia neodpovedala na žiadosť o úhradu platby, možno docieľiť rovnaký výsledok prostredníctvom článku 232 ES.“

21 Súd prvého stupňa v bode 16 už citovaného uznesenia usúdil, že na uvedený prípad, v ktorom Komisia odmietla uhradiť platbu a poprela existenciu povinnosti vyplývajúcu z ustanovenia zmluvy, sa uplatní táto judikatúra.

- 22 Vznosenú námietku Komisie o neprípustnosti Súdny dvor zamietol ako nedôvodnú.

Návrhy účastníkov konania pred Súdny dvorom

- 23 Vo svojom odvolaní Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnuté uznesenie a rozhodol, že žaloba je neprípustná,

- zaviazal Greencore na náhradu trov konania pred Súdom prvého stupňa a Súdny dvorom.

- 24 Greencore vo svojom vyjadrení podanom do kancelárie Súdneho dvora navrhol zamietnuť odvolanie a zaviazat Komisiu na náhradu trov konania.

O odvolaní

Odvolicie dôvody a tvrdenia účastníkov konania

- 25 Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil článok 230 ES, pretože rozhodol o prípustnosti žaloby o neplatnosť smerujúcej proti aktu, ktorý nemožno takouto žalobou napadnúť.
- 26 V tomto ohľade Komisia pri citovaní judikatúry Súdneho dvora, podľa ktorej list, ktorý sa obmedzuje len na potvrdenie pôvodného rozhodnutia, nepredstavuje také rozhodnutie, ktoré by bolo možné napadnúť žalobou o neplatnosť, keďže nemení osobitným spôsobom situáciu toho, komu je určené (pozri najmä rozsudok z 25. mája 1993, Foyer culturel du Sart-Tilman, C-199/91, Zb. s. I-2667, bod 23), uviedla, že takýmto prípadom je aj list z 11. februára 2002, ktorým sa nepreskúmala znova vec sama a ktorý neobsahoval žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla osobitným spôsobom zmeniť právne postavenie Greencore.
- 27 Komisia tvrdí, že pôvodné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti Greencore o úhradu úrokov predstavovala skutočnosť, že jej dcérskej spoločnosti bola uhradená len istina bez toho, aby sa vyjadrila k platbe úrokov.
- 28 Podľa Komisie mal Greencore podať žalobu o neplatnosť smerujúcu proti odmietnutiu vykonať úhradu platby úrokov v čase, keď mu uhradila len istinu, tak ako to urobili ostatné podniky. Namiesto toho Greencore uprednostnil vyčekať na výsledok sporu v už citovanej veci Corus UK/Komisia a rozhodol sa, že bude konať až potom, ak sa spoločnosti Corus UK Ltd prizná právo na úhradu úrokov.

- 29 Okrem toho Komisia tvrdí, že ak Grencore nepovažoval úhradu istiny bez úrokov za rozhodnutie o nepriznaní úrokov, mal v súlade s konaním o žalobe na nečinnosť podľa článku 232 ES vyzvať Komisiu, aby konala v primeranej lehote. Zo žaloby predloženej Súdu prvého stupňa vyplýva, že Grencore nevyužil tento druh žaloby.
- 30 Komisia sa domnieva, že už citovaný rozsudok Nemecko/Komisia nemôže slúžiť ako precedens pre zamietnutie námietky neprípustnosti a že v každom prípade táto judikatúra bola uplatnená nesprávne.
- 31 Grencore tvrdí, po prvé, že námietka Komisie, podľa ktorej Súd prvého stupňa porušil článok 230 ES, keď rozhodol, že žaloba o neplatnosť smerujúca proti aktu, ktorý nie je napadnuteľný, je prípustná, sa musí bez toho, aby bolo potrebné preskúmať judikatúru, o ktorú sa opiera, zamietnuť.
- 32 V tomto ohľade Grencore predovšetkým uvádza, že pokiaľ Komisia i naďalej tvrdí, že list z 11. februára 2002 bol len informatívny, prehliada skutočnosť, že napadnutým uznesením stratil jej názor skutkový základ. Súd prvého stupňa neprijal predpoklad, na ktorý sa odvoláva v uvedenom liste, že neuhradenie úrokov predstavuje rozhodnutie. Súd prvého stupňa v bode 14 napadnutého uznesenia skonštatoval, že v liste z 11. februára 2002 je jasne vyjadrené odmietnutie zaplatiť úroky z omeškania, o ktoré žiadal Grencore v prospech svojej dcérskej spoločnosti. Súd prvého stupňa okrem toho nepoukázal na skoršie odmietnutie.

33 Greencore pripomína, že posúdenie skutkového stavu Súdom prvého stupňa nie je právnou otázkou, ktorá ako taká podlieha kontrole Súdnym dvorom.

34 Po druhé, podľa Greencore neexistuje žiadne pravidlo Spoločenstva, podľa ktorého sa mlčanie inštitúcie rovná rozhodnutiu o zamietnutí, okrem výslovne uvedených prípadov. Mlčanie Komisie napriek tomu, že ju Greencore faxom z 27. októbra 1999 výslovne požiadal o potvrdenie, že zaplatí úroky, neprestavuje teda rozhodnutie o odmietnutí ich úhrady.

35 Po tretie, sa Greencore domnieva, že Súd prvého stupňa sa správne v bode 15 napadnutého uznesenia oprel o judikatúru vyplývajúcu z už citovaného rozsudku Nemecko/Komisia pri určení, či list z 11. februára 2002 je aktom, ktorý možno napadnúť žalobou, a správne rozhodol, že pre inštitúciu z právneho hľadiska neexistuje rozdiel medzi popretím existencie predchádzajúceho záväzku a popretím povinnosti, ktorá mu vyplýva zo Zmluvy.

Posúdenie Súdnym dvorom

36 Ako tvrdí Greencore, Súdny dvor nemá právomoc kontrolovať posúdenie skutkového stavu, z ktorého vychádzal Súd prvého stupňa, ale má podľa článku 225 ES právomoc kontroly právnej kvalifikácie tohto skutkového stavu a právnych

záverov, ktoré z nej vyvodil Súd prvého stupňa (pozri bližšie, rozsudky z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92P, Zb. s. I-1981, bod 49, a z 28. mája 1998, Deere/Komisia, C-7/95 P, Zb. s. I-3111, bod 21).

- 37 V tejto konkrétnej veci vytýka Komisia Súdu prvého stupňa, že nesprávne kvalifikoval list z 11. februára 2002 ako akt, ktorý možno napadnúť prostredníctvom žaloby o neplatnosť, ak ho považoval za jasné odmietnutie inštitúcie uhradiť požadované úroky z omeškania.
- 38 Napriek tomu Komisia uvádza, že na správnu právnu kvalifikáciu listu treba predbežne stanoviť kvalifikáciu Komisiou vykonanej platby istiny bez úrokov zo 4. januára 2000.
- 39 Ako totiž tvrdí Komisia, ak by sa mala úhrada platby istiny bez žiadanych úrokov kvalifikovať ako implicitné odmietnutie zaplatiť tieto úroky, táto okolnosť by mohla mať za následok, že list z 11. februára 2002 treba kvalifikovať ako akt čisto potvrdzujúci pôvodné rozhodnutie, ktoré nebolo napadnuté v stanovenej lehote. V tomto prípade v zmysle judikatúry Súdneho dvora tento list nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. januára 1996, Zunis Holding a i./Komisia, C-480/93 P, Zb. s. I-1, bod 14).

- 40 Treba skonštatovať, že pri posudzovaní prípustnosti žaloby spoločnosti Greencore Súd prvého stupňa nepreskúmal žalobný dôvod predložený Komisiou, pretože sa nezaoberal otázkou, či úhrada istiny bez úrokov predstavuje implicitné odmietnutie zaplatiť uvedené úroky, ktoré by sa mohlo kvalifikovať ako rozhodnutie napadnuteľné v zmysle článku 230 ES.
- 41 Nepreskúmaním tohto žalobného dôvodu sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, ktoré opodstatňuje zrušenie napadnutého uznesenia.
- 42 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora, ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Súdu prvého stupňa. Ak to stav konania dovoľuje, môže sám právoplatne rozhodnúť vo veci samej, alebo môže vec vrátiť Súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.
- 43 V uvedenej veci Súdny dvor posúdil, že disponuje všetkými potrebnými dôkazmi pre rozhodnutie vo veci samej o námietke prípustnosti.
- 44 Najprv treba zdôrazniť, že opatrenia zo záväznými právnymi účinkami, ktoré sa týkajú záujmov žalobcu tým, že menia osobitným spôsobom jeho právne postavenie, predstavujú akty alebo rozhodnutia, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES (pozri najmä rozsudky z 31. marca 1998, Francúzsko a i./Komisia, C-68/94 a C-30/95, Zb. s. I-1375, bod 62, a z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9).

- 45 Treba zdôrazniť, že mlčanie inštitúcie nemožno v zásade prirovnať k implicitnému zamietnutiu okrem prípadov, keď je takýto následok výslovne vyjadrený v ustanovení práva Spoločenstva. V predmetnej veci Súdny dvor posúdil, že úhrada istiny Komisiou bez zaujatia výslovného stanoviska k žiadosti o zaplatenie úrokov nepredstavuje implicitné rozhodnutie o jej zamietnutí, pričom Súdny dvor nevylučuje, že za určitých osobitných okolností sa táto zásada neuplatní, keďže mlčanie alebo nečinnosť inštitúcie možno výnimočne považovať za rozhodnutie o implicitnom zamietnutí. Z prejednávanej veci nevyplýva existencia týchto výnimočných okolností a nikto sa na tieto okolnosti neodvolal.
- 46 Skutočnosť, že na to, aby prinútil Komisiu zaplatiť úroky, nevyužil Grencore proti nej konanie podľa článku 232 ES, nemá žiadny vplyv na prípustnosť žaloby o neplatnosť, ktorú predložil po vyhlásení už citovaného rozsudku Corus UK/ Komisia.
- 47 Z dôvodu, že Súdny dvor zamietol žalobný dôvod Komisie, podľa ktorého je list z 11. februára 2002 len potvrdením už skôr prijatého implicitného zamietavého rozhodnutia, treba skonštatovať, že list odmietajúci právo Grencore žiadať zaplatenie úrokov z uhradenej sumy obsahuje odmietnutie zaplatiť úroky a je aktom, ktorý možno napadnúť v zmysle článku 230 ES.
- 48 V dôsledku toho treba Komisiou vznesenú námietku neprípustnosti zamietnuť ako nedôvodnú.

- 49 Za týchto podmienok treba najprv zrušiť napadnuté uznesenie a následne na základe článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora zamietnuť Komisiou vznesenú námietku neprípustnosti ako nedôvodnú.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1) **Uznesenie Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev zo 7. januára 2003, Greencore Group/Komisia (T-135/02), sa zrušuje.**
- 2) **Námietka neprípustnosti vznesená Komisiou Európskych spoločenstiev sa zamietá.**
- 3) **O trovách konania sa rozhodne v konaní vo veci samej.**

Podpisy